

La implicació personal de Juli Suau, actual president de la Federació Catalana de Piragüisme, en el món de l'esport ve d'antic: **"Des de ben petit havia practicat diversos esports, com ara la natació o la lluita lliure, i va ser el 1951 quan vaig començar a practicar de forma regular durant cinc anys l'hoquei sobre patins."** Deu anys més tard va conèixer l'esport que el fascina i al qual ha dedicat bona part de la seva trajectòria en el món associatiu català, el piragüisme: **"Vaig començar a practicar-lo com un aficionat més. Després, vaig voler formar les persones interessades en aquesta disciplina. Per això, vaig obtenir la titulació d'entrenador de tercera"** –va ser el primer català a aconseguir-la. Més endavant, va obtenir el títol d'entrenador de segona i, finalment, el de primera nacional, en una època en què només n'hi havia tres a Espanya: un a Astúries, un a Madrid, i un altre a Catalunya. **"A la vegada, gràcies al meu historial de títols aconseguits per als palistes, em van convalidar el d'entrenador nacional."** Aquesta forta implicació en el món de la piragua va derivar finalment cap a la preocupació per la gestió i direcció de clubs esportius de piragüistes: **"Vaig ser el president del Club Agrupació Antorxa fins al 1986 en què vaig dimitir per tal de presentar-me com a candidat a les eleccions de la Federació Catalana de Piragüisme del mateix any. Més tard, del 1988 al 1992, vaig ser vicepresident de l'Espanyola."** Un cop guanyats aquests comicis, va exercir com a president d'aquesta federació, amb seu a Lleida, fins al 1992, la qual cosa li va permetre tenir un destacat paper i consolidar aquest esport a Catalunya. **"Esgotat el meu mandat, vaig decidir retirar-me de la primera línia de gestió per tal de fundar i presidir el Club Pardiniyes."** Tanmateix, l'any 2000 va dimitir un altra vegada dels seus càrrecs per tal de presentar-se a les eleccions presidencials de la Federació Catalana de Piragüisme en les quals va tornar a obtenir la majoria de vots. Descendent d'una família d'artesans ebenistes de prestigi reconegut, Juli Suau també va dedicar-se un temps a la política. Des del 1956, va ser home de confiança del president Jordi Pujol i cap de la promoció política a Lleida. A banda d'això, la seva intensa activitat en el món de l'esport li ha valgut diversos reconeixements: la medalla de la Federació Espanyola de Piragüisme i del Consell Superior de l'Esport del 1963 per la seva aportació en la iniciació d'esportistes infantils i juvenils en l'àmbit de la piragua; el guardó *Quitxot de la Premsa i Esport* del 1977; el Roquí per la difusió de l'esport del 1988 i 1989; la placa per la dedicació a l'esport de la Diputació de Lleida concedida el 1994, i la Medalla al Mèrit Esportiu de la Federació Espanyola de Piragüisme obtinguda el 2003.

L'activitat i contribució de Juli Suau al piragüisme ha de ser encara més apreciada si tenim en compte que aquesta activitat no sempre és ben coneguda pel gran públic: **"El nostre és un esport que pot ser exercitat per tothom i el seu cost no és superior al d'altres esports, i pot ser practicat amb unes condicions geogràfiques idònies i unes magnífiques instal·lacions artificials en el nostre país, que compta amb una gran varietat d'entorns naturals, com rius, llacs i pantans."** Actualment, s'hi practiquen les següents disciplines: l'anomenada competició en aigües tranquil·les, que consisteix en curses de 200, 500, 1.000 i 5.000 metres en pistes artificials; les travessies, o maratons de 15.000 i 20.000 metres; els ascensos i descensos de rius, que poden tenir dos nivells de dificultat; la pràctica en aigües braves que aplega dues activitats, l'eslàlom i el descens de riu, amb nivells de dificultat III, IV i V; el

caiaç polo; el rafting, el rodeo, el caiaç mar, una pràctica de recent aparició que es desenvolupa al llarg del litoral català, amb un gran nombre de seguidors, i el caiaç windsurf. De totes les competicions, actualment són olímpiques les curses en pistes i l'eslàlom, una disciplina que es va tornar a incorporar a l'olímpisme amb els Jocs de 1992. **"És un deure assenyalar la gran importància i l'activitat desenvolupada per l'expresident del Comitè Olímpic Internacional, Joan A. Samaranch."** Gràcies a la celebració dels Jocs Olímpics a Barcelona el 1992, **"es van poder millorar substancialment les nostres instal·lacions. La Seu d'Urgell és un exemple; s'hi va construir un minicentre reversible, on es combina l'obtenció d'energia elèctrica d'origen hidràulic amb la pràctica d'aquesta modalitat esportiva. També s'ha de tenir present la construcció de les pistes artificials de Castellefels i Banyoles."** La implicació de la Federació en el moviment olímpic, però, és força més extensa: **"La participació de piragüistes catalans en els jocs olímpics ha estat possible en quatre ocasions: a l'Olimpiada de Roma, l'any 1970, en què va competir Joaquim Larroya; a la de Barcelona, el 1992, en la qual es van integrar en l'equip nacional de piragüisme Pere Guerrero i Marc Vicente; a la d'Atlanta, el 1996, amb la presència de Toni Herrero i finalment a l'Olimpiada de Sidney, el 2000, en què Toni Herrero va repetir participació i on també van competir Marc Vicente i Carlos J. SantMartí."** D'altra banda, també és la institució encarregada d'organitzar diverses copes i campionats en què hi són representades totes les disciplines del piragüisme en un àmbit territorial divers: **"Una de les més notables és la Copa dels Quatre Motors; té una dimensió internacional, ja que hi participen França, Alemanya i Itàlia, a més de Catalunya, i se celebra cada any a un d'aquests quatre països. El Campionat del Món de Bombers i Polícies, la Copa del Món d'Eslàlom, la Copa d'Europa de Rodeo, i el Campionat d'Espanya d'Autonomies, a Castellefels, serien d'altres exemples destacables."**

Per dur a terme totes aquestes activitats, la Federació Catalana de Piragüisme disposa d'un equip de col·laboradors mínim, que es complementa amb l'ajuda desinteressada de voluntaris. Tot i així, la feina és tanta i els recursos tan minsos que els horaris dels integrants de l'equip sempre, necessàriament, s'han de perllongar més del que inicialment s'havia establert: **"L'equip de treball bàsic està format per la directora general de planificació esportiva, un secretari, un tresorer, el president d'àrbitres i una col·laboradora esporàdica"**, a més d'ell mateix en qualitat de màxim responsable de la Federació. Aquest problema es lliga amb una de les principals dificultats de l'organització que ha crescut espectacularment en els darrers anys fins assolir la quota actual de mil federats: **"Sobrevivim gràcies a l'ajut de la Generalitat. No podem oblidar, però, que el pressupost de la Generalitat és limitat i les despeses dels equips, competicions, etc. són cada cop més nombroses."** Això fa que sigui indispensable la implicació i responsabilització econòmica dels particulars, tal com ja succeeix en altres disciplines esportives. **"D'altres problemàtiques serien l'escàs públic que s'apropa a veure les competicions, en part perquè les curses se celebren a llocs molt diversos del nostre territori, de manera que un aficionat ha de voltar força –per ventura massa– pel nostre país, i l'escàs seguiment que reben dels mitjans de comunicació audiovisuals i escrits. Actualment, és molt difícil assolir un cert protagonisme si no s'és un esport de masses."**

“Actualment, és molt difícil assolir un cert protagonisme si no s’és un esport de masses”

Juli Suau Farrer - Lleida (Segrià)